

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају

СТРУЧНИ ДЕО

АУСТРИЈСКИ УХОДА МЛИНАРИЋ

Листак из АУСТРИЈСКЕ ШПИЈУНАЖЕ из 1807. и 1808. ГОДИНЕ

(ПСТАВАК)

С тога се сутрадан, кад се састала седница Управнога Савета, чланови по-пашаху према њему врло неверљиво, те се одмах крене Врховном Војду у стан под Неготином, где су стигли 24 јуна на Ивањ-дан. Кад су стигли у стан и Паулучи и Млиларић били су представљени Исајеву и Карађорђу. И сам руски командант Исајев мало је био познат с мисијом Паулучијевом, али верујући му представио га је Карађорђу разуме се у пратњи Млиларићевој. Паулучи кад је изашао пред Карађорђа испоручио је поздраве од цара и министра А. Будберга, а кад је дошао ред на поменуто писмо, он је потражио састанак у четири ока, да би сазнао у чему је права жеља народа. „Сам Карађорђе, вели Млиларић, и ако је врло прост човек, поклонно је мало вере лукавом талијану пошто је с више страна о његовом карактеру био обавештен. С тога примио га је врло равнодушно и био је према њему затворен, а да би још више показао пукловнику своје неверење, отпутовао је с половином војске исте ноћи, без свакога даљег преговарања, Нишу, остављајући другу половину војске (око 3000) под Миленковом командом код Неготина.

„По изненадном одласку Карађорђе-вом предузео је даље договарање с Паулучијем Миленко такође с неверењем и уздржљивошћу и предложио му је тринаест тачака, у којима је изнео захтеве и жеље у име народа... у исто време предложено је да с њиме пођу и двојица изасланика од српскога народа: „Чардаклија, некадашњи капетан аустријско царске службе, и Јеремија Гагић, раније трговачки помоћник у Земуну“.

Појединости погодбе између Миленка и Паулучија, које су се састојале у оних

13 тачака, Млиларићу нису биле познате, али је знао да Срби траже да добију посредовањем рускога цара свога владарца (Млиларић вели краља; из своје средине; да траже помоћ у новцу и у војсци, и једнога рускога генерала у Београд, који би руководио свима пословима и трудио се према Аустрији за добро целог народа. Сутра дан (т. ј. 29. јуна). Паулучије у пратњи поменуте двојице изасланика отишао из стана под Неготином врло незадовољан. Њега и изасланике отпратило је неколико козака за Влашку.

II

По одласку Паулучијевим Млиларић је остао у логору под Неготином где га је Исајев у недостатку официра поставио за команданта једнога одреда од 600 људи, састављеног од козака и искуљених Ипсилантових арнауца и пандура. Учествовао је као капетан и у неким бојевима у Крајини. Затим је молио Исајева да га разреши од дужности и пошаље на расположење главном команданту Михељсалу у Букурешт. Исајев га разреши од дужности и пред полазак Млиларићев за Букурешт дође Миленко и преда Исајеву једно писмо, које је добио из Београда с вестима (лажним), како ће 10.000 аустријских војника прећи у Србију, што је изазвало силно узбуђење како код Миленка тако и код осталих Срба. И ако их је Исајев уверавао, да то не може бити, ипак се Миленко, како вели Млиларић, заклео тешком заклетвом, да ће и с сви помрети, да ће пре сатрети и дену у утроби матера, него што ће се продати Аустрији. Због овога писма послан је одмах један курир за Букурешт с поменутих вестима, с којим је отпутовао и Млиларић из Србије под именом „бившег устаничког капетана“.

Као што се види, овема аустријском уходи све је шло на руку, да сазна и највеће тајне, које су постојале између Русије и Срба, а одласком у главни стан руске војске на Дунаву то му је још лакше било.

Дошавши у Букурешт нађе се са Јеремијом Гагићем, који је био с Чардаклијом народни депутат у руском стану,

који се још под Неготином био спријатељио с Млиларићем, тако да није имао никакве тајне пред њим. Чим је дошао у Букурешт спремио је поменути извештај од 30. септембра (12. октобра) 1807. год. и пренао га аустријском консулу у Букурешту *Игњату Бренеру*, да га преко министра иностраних дела у Бечу, Стадиана, достави цару. И већ у почетку новембра цар је имао поменути извештај.

У време док се бавио у Букурешту Млиларић, дошао је у Букурешт као српски депутат Иван Југовић, па се и он познао са Млиларићем, а опет Млиларић се трудио да га доведе у везу са аустријским консулом И. Бренером. С тога и пише о Југовићу И. Бренер 5. новембра (24. октобра), како се вратио у Србију 28. (16.) октобра, али како му је још пре одласка саопштио преко поузданог човека (Млиларића), да није задовољан са Русима; исто тако преко истог човека Југовић се извинио Бренеру ако га случајно не би могао лично посетити из бојазни да не изазове мржњу (Руси) на се. „Осим тога он је уверавао да су поједини цесаро-краљевски поданици прелазили Србима једино у намери да заједно добију за цесарски светли двор разумнији део народа, а нарочито његове старешине, које су одане царској књи, и све зависи само од једнога мига па да приступе свом погађању.

„За већи доказ своје готовости поменути депутат оставио ми је своју адресу, на коју му се може писати. Непознати с плановима Њ. В. у погледу Срба и незнајући у колико је овај пут (канал) поуздан, ја све ово јављам“.

Адреса, коју је Југовић преко Млиларића оставио И. Бренеру гласила је: „Стојану Миленковићу у Панчево за Југовића“; а кључ за преписку, коју је Бренер дао Југовићу, био је: „Ma, La, Gi, So, Tu“.

Југовић дошавши у Смедерево, задржао се неки дан, па је већ отишао за Београд. одакле је 7. новембра писао Млиларићу:

„Драги Млиларићу, јављам ти што могу брже, да сам одмах из Смедерева у Београд ради народних потреба по-

»Зван, а и ради користи обеј онога плана
»и односно извођења његовог тамо има
»више изгледа, да се ради. Штета само
»што при одласку из Букурешта не има-
»дох част, као што је била моја топла
»жеља, с тамошњим консулом о овим
»приликама усмено поразговарати. Али
»како сам ја то могао учинити, кад писам
»знао његово мишљење и кад до послед-
»њег тренутка један према другом за-
»творени бесмо, и тек претпоследњег
»дана пред мој полазак постадемо по-
»верљивији... а из политичких обзира
»ништа не уречисмо, те тако само на
»теби остаје да даље код консула ствар
»развијаш. Јави ми тајно докле су дошли
»твоји послови, према предлогу, који си
»ми последњег дана учинио, а који сам
»по доцнијем испитивању нашао, да је
»основа и да мора за руком поћи; же-
»лео бих само да ц. к. консул г. Бренер
»ствар у руке узме и да се код Њ. Ц.
»Величанства заузме за добро народа, а
»што се тиче мога труда и заузимања у
»томе неће оскудевати«.

Даље у писму Југовић моли Млина-
рића да се што јаче заузме код консула
и заштити га, да га што пре преко по-
знат адресе извести о свему, што буд-
учинио, без чега ништа даље не може
решити. Затим: »Цео је народ сит Руса
»и не треба сумњати да се његово оду-
»шевљење неће све више разлађивати,
»пошто нису испунили ни оно прво, што
»су обећали«.

»Остај збогом и буди цверен, да сам
»увек остао веран царској аустријској кући.
»Твој најискренији пријатељ Југовић«.

Превод овога писма послао је И. Бре-
нер аустријском министру иностраних
дела Стадијону уз свој рапорт од 25(13)
новембра 1807. године № 84, дакле баш
у оно време кад је у Београду Доситеј
Обрадовић отворио школу и као дирек-
тор школа трудио се о васпитању Кара-
ђорђева сина и других дечака.

Млинару бавећи се у руском стану
као »бивши српски устанички капетан«
био је приман код свију војних старе-
шина и њему се све веровало. Он је био
у прилици да сазна многе ствари. Како
се Исајев у то време био вратио из Ср-
бије, то му је Миленко Стојковић чешиће
пута писао о приликама у Србији. Мли-
нарић, пошто му је био слободан при-
ступ код Исајева, украде једно писмо
Милевоко датирано 17. новембра 1807.
и уз свој извештај од 22. новембра (4. де-
кембра) пошаље цару у Беч. У овом ра-
порту износио је план како би се Срби
могли задобити за Аустрију. То само
помињемо, а опширно би било улазити
у појединости тога плана.

У свом одговору Стадијону цар је
19. (7) децембра напоменуо како је Југо-
вић, о коме Млинарић пише исто лице са
Савићем, о коме је писао барон Симпмен,

III.

Докле се Млинару бавио у главном
стану руске војске, да би сакрио траг,
молио је главнога заповедника руске вој-
ске кнеза Прозоровскога, да га прими у
у руску војну службу, па кад је указ

изашао, а он се изгубио, јер је имао до-
вољно времена да проучи оно, што му
је требало. Осим тога њему је било на-
ређено по царској заповести да остави
Букурешт па да се упути преко Темш-
швара, Панчева и Земуну у Београд те
да у Земуну и Београду сазна како је
расположење Срба према царско-аустриј-
ској кући. И Млинару се одазвао запо-
вести, оставио Букурешт на свој при-
лици у јануару 1808., и дошао у Земун
за тим у Београд. Уз пут се трудио да
на целом путу сазна, како је мишљење
и расположење Срба с леве стране Ду-
нава (у оригиналу стоји Ипра) према
царској кући, а како овет према Срби-
јанцима. Дошавши најпосле у Земун, да
би сазнао расположење Земунца морао
је прво стећи њихово поверење, с тога
је избегавао војне пограничне власти у
Земуну као и остале царске чиновнике,
а понајвише се задржавао по механама
и кафанама, где се састају Срби Земунци.
Међутим Срби Земунци мислили су да је
он руски официр, па су га питали за
разне ствари као например: шта ће од
них бити, (пошто су они себе и Србијанце
сматрали за једно исто) и да ли ће им
Русија скоро помоћи и послати војску у
Србију? Желећи да им укаже како се
Србијанци могу једино надати помоћи
од аустријскога царскога дома, то им је
говорио: да се сви варају, који се на-
дају на руску помоћ, јер им Русија такву
помоћ не може дати. Истичући се као
родољуб говорио им је, како се спремно
да пређе у Београд, те да добрим и пле-
менитим људима отвори очи и да их оба-
вести, да им толики труд у борби за
слободу не буде узалуд, Радећи тако
свако је у извесној мери поверење по-
јединих Земунца а нарочито устаничкога
лиферанта Милоша Урошевића, за кога
вели да није био »далеко од царско-
аустријскога дома«. С њим је ступио у
ближе познанство и у тешије везе. На
једном састанку у Милошевој кући Мли-
нарић је убеђивао Милана, како се Срби
могу надати једино помоћи од Аустрије.
На што га је Милош упитао: »Да ли ће
»Аустрија заиста помоћи жеље народне
»онако, као што је Русија обећала а на-
»рочито да ли би учинила да народ по-
»стане независним? Ако не то, онда да
»ли Аустрија може дати поуздану за-
»штиту и да ли и она због разних ин-
»тереса неће обманути народ?«

(СВРШИТЕ СЕ)

КРИМИНАЛИТЕТ У СРБИЈИ У 1910. ГОД.

(СВРШЕТАК)

После округа топличког, у погледу
убистава у прошлој години најгоре стоји
округ руднички (једно убиство на 4801
становника), затим београдски (једно уби-
ство на 4913 становника), па моравски
(једно убиство на 4927 становника), по-
жаревачки (једно убиство на 5920 ста-
новника) и крагујевачки (једно убиство
на 6246 становника).

Ако бацимо поглед на преглед кри-
вичних дела по окрузима у времену од

1905 до 1909 год. видећемо, да су сви
ови окрузи и у овом времену били нај-
гори у погледу убистава; сва је разлика
у томе, што је крагујевачки округ раније
био други по реду а сада је шести, док
је округ моравски сада четврти а раније
је био седми. Исто је тако и београдски
округ од петог постао трећи а руднички
од трећег други.

Округ чачански, који је раније стајао
врло рђаво у погледу убистава (био је
четврти по реду међу најгорим окрузима),
показао је у прошлој години знатан на-
предак у овом погледу (једно убиство на
7830 становника), тако да већ прелази у
средње округе.

Противно овом, округ ваљевски, који
је раније долазио у најбоље округе у по-
гледу убистава (био је трећи по реду
међу њима), у прошлој години толико се
погоршао у овом погледу, и да је пре-
шао у групу горњих округа (једно убиство
на 6591 становника). У погледу крађа
овај округ био је најгори у прошлој го-
дини (једна крађа на 1001 становника), у
погледу разбојништва заузима четврто а
пачевић место међу најгорим окрузи-
ма.

Тешко је утврдити прави узрок овом
наглом увећању криминалитета у округу
ваљевском у прошлој години, али је скоро
несумњиво да он великим делом лежи и
у слабој акцији власти услед знатних про-
мена у полицијском особљу овога округа.

После округа пиротског, у погледу
убистава најбољи је округ нишки (једно
убиство на 19597 становника) затим по-
дрински (једно убиство на 16205 станов-
ника) и варош Београд (једно убиство)
на 15.000 становника).

Ови окрузи, као и Београд, били су
у овом погледу најбољи и у времену од
1905 до 1909 год.

У погледу детоубистава у прошлој го-
дини најгори су окрузи: крушевачки, ти-
мочки и крајински, док су у поменутој
петогодишњој периоди у овом погледу
били најгори окрузи ужички и чачански.

Интересантно је, да у округу београд-
ском у целој овој периоди није било ни
једног детоубистава, као што га нема ни
у прошлој години.

Покушаји убистава, као што смо и
раније констатовали, иду скоро паралелно
са убиствима, те их с тога највише има
у округу топличком (један покушај уби-
става на 3.334 становника), а најмање у
окрузима тимочком (један покушај уби-
става на 29624 становника) и пиротском
(један покушај убистава на 14087 ста-
новник).

Разбојништва, разуме се, има највише
у округу пожаревачком, (једно разбојни-
штво на 9.340 становника), као што их
је било и у времену од 1905 до 1909
год. Исто је тако и са округом крајин-
ским, који је и раније а и у прошлој го-
дини у овом погледу био други међу нај-
горим окрузима (једно разбојништво на
11.350 становника), па и са округом мо-
равским, који је и раније био а и у про-
шлој години је четврти, међу најгорим
окрузима (једно разбојништво на 16.834
становника).

Руднички округ, који је раније у погледу разбојништва био *грећи* међу окрузима, дао је прошле год. свега два разбојништва (једно разбојништво на 43.104 становника), и на овај начин ушао у најбоље округе у свом погледу.

У округу *подринском* извршено је у прошлој години свега два разбојништва, и с тога је он у овом погледу најбољи. (једно разбојништво на 113.431 становника).

После округа подринског најбољи су окрузи: *шротски* (једно разбојништво на 112.703 становника), *ужички* (једно разбојништво на 75.097 становника) и *шишки* (једно разбојништво на 65.325 становника). Из прегледа криминалитета по окрузима за петогодишњу периоду од 1905 до 1909 год. види се, да су ови окрузи били и у овом времену најбољи у погледу разбојништва.

За време ове периоде у погледу палевине најгори су били окрузи: *тимочки*, *смедеревски*, *крагујевачки*, и *крајински*.

У прошлој години, међутим, стање ово у неколико се изменило.

Као што се види из прегледа криминалитета по окрузима за ову год., у погледу палевина најгори је округ *пожаревачки* (једна палевина на 2801 становника), па *београдски* (једна палевина на 2804 становника), *моравски* (једна палевина на 2818 становника), па *смедеревски* (једна палевина на 2832 становника), *ваљевски* (једна палевина на 2934 становника) и *крајински* (једна палевина на 2986 становника).

Округ *тимочки*, који је у погледу палевина раније био најгори, у прошлој години долази тек после крајинског (седми је по реду), а *Београд* и окрузи: *подрински* и *руднички* били су и раније а и у прошлој години су најбољи.

Са *опасним крађама* у прошлој години најгоре стоји *Београд* (једна опасна крађа на 818 становника), затим окрузи: *ваљевски* (једна опасна крађа на 1001 становника), *пожаревачки* (једна опасна крађа на 1042 становника), *крајински* (једна опасна крађа на 1158 становника), *моравски* (једна опасна крађа на 1262 становника), *смедеревски* (једна опасна крађа на 1828 становника) и *тимочки* (једна опасна крађа на 1851 становника).

У времену од 1905 до 1909 год. најгори је био округ *пожаревачки*, затим *Београд*, па округ *крајински*, *смедеревски*, *тимочки* ит. д.

У овом истом времену у погледу крађа најбољи је био округ *врањски*, а у прошлој години то је округ *топлички* (једна опасна крађа на 5896 становника).

Злонамernih појачаја туђих ствари у прошлој години највише има, а и раније их је било, у округу *крушевачком*.

* * *

После свега што смо изложили није тешко увидети, да је стање криминалитета по окрузима у прошлој години у главном исто као и у периоду од 1905 до 1909 год. То су поглавито неколико округа (*топлички*, *пожаревачки*, *моравски*, *београдски*, *крагујевачки*, *смедеревски* и

тимочки), који се у погледу криминалитета знатно издвајају од осталих округа. Али, што је још интересантније, а што смо и раније констатовали, и између самих срезова у овим окрузима постоји знатна разлика у погледу криминалитета. Готово у сваком од ових округа постоји један или два среза који својим непоразним локалним криминалитетом претежу над осталим срезovima, и на овај начин знатно погоршавају општу цифру криминалитета у округу. Ми се овога пута нисмо могли упуштати у аналисање криминалитета по срезovima — јер у Статистичком Одељењу још нису сребрени подаци о њиховом становништву — али ћемо то учинити чим до ових података дођемо.

Д. Ђ. Алимпић.

ИНТЕРЕСАНТИ КРИВИЧНИ ПРОЦЕСИ

Хановерски процес против коцкара и зеленаша.

Hugo Friedlaeuder

Једна од најгорих страсти, којој робује цео културни свет, без сумње је коцка и то нарочито коцка картама и рулетом у најразличнијим формама. Наравно овде је реч о игрању, које се не чини ради забаве, већ у циљу да се „*se rigier la fortune*“. Коцкарским банкама у Висбадену, Баден-Вадену и Ханбургу учинио је наједанпут крај кнез Визмарк 1866. после извршене анексије. Котико је мени познато дотадашњи сопственик тих банака, Г. Бланк, преселио се тада у Монако. Али не само тамо, него се и у Ници, Остенду и другим местима још и данас најстрасније коцка. Мада је у Немачкој законом забрањена коцка у виду заната, ипак је ова страст у свима друштвеним круговима врло јако развијена. Велики коцкарски процес у ХанOVERу и процес против клуба „Безазлених“ у Берлину оветлили су као муњом ову страст у Немачкој.

Процес против коцкара и зеленаша, који се водио у октобру 1893. пред кривичним судом у ХанOVERу, побудио је бескрајно интересовање и то поглавито за то, што су за тај процес били позвани као сведоци преко 100 официра из свију родова оружја, од генерал-мајора до потпоручника, и из свију гарнизона немачких. Оптуђени су били: 1. банкар Макс Розенберг, 2. банкар Алберт Хес, звани Семан, 3. банкар Луи Абтер, 4. банкар Лудвиг Суеман, 5. рентијер Јован Ферле, 6. коњички капетан у оставци Фрајхер од Мајерника, 7. рентијер Самуило Семан, звани „честити Семан“, 8. банкар Јулије Розенберг, 9. трговачки путник Лудвиг Штамер. — Макс Розенберг, Абтер, Алберт Хес и рентијер Алберт Арнолд Лихтнер водили су у ХанOVERу „банкарску радњу“, т. ј. они су под маском те радње нудили циркуларима зајмове официрима ханOVERанског гарнизона и официрима ханOVERанске коњичке школе. Када би неки официр хтео да позајми новац, „банкари су се прво

двоумили. Напослетку би изјавили, да су готови дати тражену суму на меницу и часну признаницу са 5—6% интереса и 1—2% провизије, што се одмах одбијало од главне суме. Али су официри добијали врло мале суме у готову, јер су највећу суму добијали у виду брауншвајгских, саксонских и хамбуршких лутријских лозова, па и то не у оригиналним лозовима, већ у удеоницама, такозваним лозовима са одрицањем. Са таквим лозовима, односно удеоницама, официри су имали права на игру само за ону класу, на коју гласи удеоница, али и то с правом на добитак само до 2000 марака. Ако би лоз извукао који већи добитак, он је припадао зајмодавцима. У највише случајева официри нису имали никаква права на играње у другој класи.

На последњу класу, која као што се зна пружа највише шанса за добит, нису никада имали права. Није била никаква реткост, да је по неки официр имао оваквих лозова у вредности од 10.000 марака па и више. Ако се сад о року није могла платити меница, онда је за добијање пролонгације менице била потребна нова откупна цена и то у још већој суми него што је била прва меница. Услед тога се дешавало, да је по неки официр, који се био задужио само са неколико стотина марака, после кратког времена у ствари био дужан по неколико хиљада марака. Приликом какве пролонгације меничне или у случају да се прави други зајам они, који су за извесне нумере лозова били већ платили прву или више претходних класа, добијали су друге нумере, за које су опет морали платити све претходне класе. Њихове дотадашње нумере добијали су други официри, који су претходне класе такође морали још једном платити. Један официр, који је од Абтера био узајмио 2500 марака, морао је за 8500 марака узети таквих лутријских удеоница, тако да је потписана меница гласила на 11.000 марака. Отац једног официра неки племићки поседник, предао је том истом Абтеру 2.000 марака са налогом, да са том сумом исплати дугове његовог сина. Абтер је наплатио на име „труда“ 300 марака; дугове није исплатио, већ је новац задржао при себи. Макс Розенберг, Хес, Ферле, Самуило Семан, од Мајерника, Штамер, Абтер, већ поменути рентијер Лихтнер и један потпоручник у оставци, Фрајхер од Цедлиц-Најкирха посећивали су сва већа купатила и тркалишта у земљи и на страни и велике немачке градове и тамо су лажном игром опљачкали у најпунијем смислу те речи велики број официра, племићких поседника, студената и др. Они су представљали своју компанију под лажним именима као фабриканте, индустријалце, бароне или грофове, а официрима су дошаптавали на уво, како та господа увек имају много пара при себи, како су страсни коцкари, али у игри немају никакве среће, те је за то лако од тих људи узети 50—80.000 марака. Ако се довучене жртве паговоре, да се упусте у игру, онда се окретао други лист. „Индустријалце“ је „изузетно“ необично пратила срећа, јер су они играли дво-

уруким рулетом, или обележеним кар-тама, а знали су и свакојаким знацима увек држати срећу на својој страни тако, да су официри, студенти итд. често пута за једну ноћ губили многе хиљаде марака. Ако опљачкани не би при себи имали довољно готових пара, морали су за остатак дати меницу. Када је Самуило Семан, који је становао у Берлину, али је са својим рулетом путовао по свету, долазио у Хановер, Фрајхер од Мајеринка је најмного згодне собе у хотелу „Русија“, а уз то се старао и о томе, да многи официри долазе у хотел и да за време игре буде тишине. Он је од келнера, који су послуживали, примао пред вратима поручена јела и пића. Лихтнер је једном из Баден-Бадена писао својој љубавници ово: „Ја сам овде површио прилично велики посао, у сваком случају нисам се узалуд мучио“. Ово писмо односило се на једну коцку у Баден-Бадену, у којој је он дан раније, у друштву са Мајеринком, узео једном племићском поседнику Ландфриду 60.000 марака. Да не би овај што посумњао, Лихтнер је привидно такође изгубио 60.000 марака. Међу најинтересантнијим личностима на оптуженичкој клупи био је коњички капетан у оставци Фрајхер од Мајеринка. Он је изјавио на питање председника срескога суда Хајнрота: да је код Брезе имао два имања, од којих је једно вредело 180.000, а друго 110.000 талира. За прво је платио 120.000 талира, а за друго 80.000. Године 1880. био је принуђен, да оба имања прода и за њих је добио 855.000 и 360.000 марака. За тим се са својом породицом преселио у Кобург, а 1885. год. у Хановер. — Предс.: Ви сте већ у години 1879. полагали у Штрасбургу откривајућу заклетву? — Мајеринк: Тада сам већ био имовно оронуо. — Предс.: Од чега сте живели после продаје својих добара? — Мајеринк: Ја и моја ташга имали смо заједно годишњу ренту од 22.000 марака. — Предс.: Пошто сте продали своја добра, Ви сте још добили остатак од наслеђене очевине у 42.000 марака, на који сте начин онда тако запали у новчане неприлике? — Мајеринк: Једно због губитака на коцки, а с друге стране услед великих домаћих трошкова. — Предс.: Ваш домаћи трошак мора бити да је био врло велики, јер вас је једном био тужио један касанин за 8.000 марака дуга од узетог меса. Из рачуна се видело, да сте ви годишње узимали за 4.000 марака меса, па и то није био једини касанин од кога сте ви узимали месо. Ваша годишња потрошња меса морала је стајати на 5—6000 марака? — Мајеринк: То је тачно. — Предс.: Ви тврдите, да сте због своје страсти за коцком допали немаштине, док се тужбом тврди: да сте ви коцком хтели побољшати своје имовно стање и да сте га у ствари и побољшали? — Мајеринк: То са свим одлучно одбијам. — Предс.: Како сте се нашли са Ферлеом и Лихтнером, та ти људи стоје друштвено далеко испод вас? — Мајеринк: Па ја друштвено нисам ни отишао са тим људима, али као играчи они су ми били симпатични. —

Мајеринк је на даље питање изјавио, да се са Лихтнером, Албертом Хесом и племићским поседником Ландфридом коцкао у Опи-Хаузену и да је Ландфрид том приликом за неколико часова изгубио 14.000 марака. У Баден-Бадену Ландфрид је изгубио 50.000 марака, а Лихтнер 40.000 марака. Том су се приликом с њима коцкали још Цедлиц и нека госпођица Шенк, из Берлина. Па ко је онда добио 90.000 марака? — Ја сам добио 62.000 марака, а остало су добили Цедлиц и г-ца Шенк. Али ја од Лихтнера нисам добио новаца, јер сам ја њему много дуговао. Председник је приметио оптуженоме, да је он у Готи у друштву са Лихтнером играо карата са двоцимном официра и једним новинаром и да га је један од тих официра окривљавао: да је он прелавао келнеру лажне карте ради доношења за игру. — Оптужени је одрицао то. — Предс.: Године 1891. ви сте се коцкали са Ферлеом и капетаном Бодицком у Хамбургу. Прича се, да је тада у главноме Ферле добио. Кажу, да сте ви изненада напустили игру под изговором, да имате неки састанак. Одмах затим изгубио се и Ферле. Бодицки вас је пратно обојицу и вас није нашао на месту, где сте казали да имате састанак, већ пред вашим хотелом. Одмах затим ви сте са Ферлеом ушли у своју собу. Бодицки је пошао за вама и када је отворио врата, ви сте са Ферлеом пребројавали добитак? — Мајеринк: То је истина било, јер сам хтео од Ферлеа позамити новаца, али ми је он рекао да нема толико. — Предс.: Тужбом се тврди, да сте ви тада са Ферлеом ортачки играли и да сте отишли у хотел, да поделите зараду? — М.: То одбијам сасвим одлучно.

(СВРШИТЕ СЕ)

ПОУЧНО-ЗАБАВНИ ДЕО

ВИДОКОВИ МЕМОАРИ.

(НАСТАВАК)

Намислим тада да одем у болницу, на-дајући се да ћу тамо бити срећнији у извршењу мојих намера. Да би се разболео од грознице довољно ми је било да за два дана пијем сок од дувана; лекар ме одмах улупи у болницу. Кад сам дошао у болницу у замену за моје одело дали су ми једну капу и сив капут, и метнуше ме са ансеницима.

Мислио сам остати у болници док не упознам све излазе, али болест коју сам био изазвао соком од дувана не могаше трајати дуже од четири дана; требало је наћи други рецепт за неку другу болест, а нарочито што не познавах никог у болници те нисам могао поново набавити сок од дувана. У Бисетру сам био научио неколико начина да сам себи направим повреде и гнојаве ране, помоћу којих толико просјака пљачкају милосрђе пролазника и узимају милостињу која се на тај начин не може бити горе чини.

Од свих ових начина усвојио сам онај којим се може глава да падује као мерница, прво зато, што се тиме лекари могу сигурно преварити, а друго, што нимало не боли и што се може уклонити одмах сутра дан. Моја глава одмах необично отече; међу лекарима, који како изгледаше не беху баш печени у свом занату, наста домућивање и нису знали шта да мисле о мојој глави. Учини ми се да сам чуо кад рекоше *елефантијазис*¹⁾ или чак, чини ми се, водена болест. Како било да било тек ова се лепа консултација сврши преписивањем општега лека: да издржавам најстрожију дијету.

Због нована нисам се баш много бригнуо јер сам у кутији имао неколико златника, али их нисам смео мењати бојећи се да не изазовем сумњу. Намислим ипак да пробам нешто са једним ослобођеним робијашем, који је био болничар у болници; овај човек набави ми ускоро оно што сам хтео. Кад му рекох да бих изашао у варош на неки сат, он ми каза да то не би било немогуће ако би се преобукао, јер зид није висок више од осам стопа. Тим путем се, каже, он и његово друштво служе кад им затреба. Договоримо се да ми набави одело и да ме прати у моме поћном излету, који је требао да се ограничи само на вечеру с девојкама. Али одело које ми је он у болници могао набавити било ми је врло мало, те смо морали одложити намеру.

Међутим поред мога кревета прође једна од милосрдних сестара, коју сам више пута загледао са световним намерама; то је била сестра Франсоаза, једна од оних каћиперки особите лепоте што се виђају у опери *Visitandines*²⁾ пре него што кулуђерчице постану пансионаткиње (калуђерице) и пре но што им мараму око врата замени зелена кецеља. Имала је 34 године а била је црномањаста висока, румена и њена телесна примамљивост изазиваше наклоност како лекара тако и болничара. Гледајући је онако привлачну паде ми на памет да за тренутак позајимим њено калуђеричко одело; кажем то болничару онако у шали, али он то узе за озбиљно и обећа да ми набави за идућу ноћ нешто од одела сестре Франсоазе. Око два сата изјутра он дође са једним пакетом у коме је донео: огртач, мараму за око врата, чарапе и тд. које је био украо из Франсоазине собе док је она била на јутрењу. Сви моји собни другови, на броју девет, спаваху још дубоко; приђем прозору да наместим моју тоалету. Највише сам се намучио око „фризура“, просто нисам умео да је наместим, а ако се не бих улесно могао бих по томе бити ухваћен, јер је њихово одело увек у највећем реду.

Најзад тоалета *сестре Ведок* беше готова; прођосмо дворинште, башту и дођосмо на место где је зид најлакше било прескочити. Дам тад болничару педесет динара, колико сам скоро још свега имао, он ми пружи руку и, ево ме у малој пустој улици, одатле уватим поље држећи се пута који ми је он био означио.

1) Болест од које кожа постане као слоновска Пр.
2) Религиозни позоришни комад. Пр.

Доста спутан у женском оделу ишао сам ипак брзо, те сам могао прећи две велике миље до изласка сунца. На путу сретнем једног сељака, пђаше у Кемпер да продаје поврће, запитам га којим путем да идем, а он ми рече, да идем у Брест. Тамо, разуме се, нисам ни мислио ићи и кажем овом човеку да хоћу у Рен, и он ми означи пут, којим сам требао изаћи на главни друм за ову варош. Пошао сам одмах стрепећи да не сретнем кога војника из *енглеске војске* која је логорovala по селима од Навта до Бреста. У десет сати изјутра, дошав у једну малу општину, питао сам одмах има ли ту војника казујући отворено да се, као женска страна, бојим да ме не дирају. Лице коме сам се обратио био је неки клисар говорљив и врло приступачан, који ме позва да дођем да се одморим у парохијанском дому, од кога сам већ видео беле зидове и зелене капке на прозорима.

Свештеник, старији човек, чији изглед одаваше добротинство тако ретко код свештеника који траже само своја права и крију повареност, тај свештеник ме прими љубазно: „моја драга сестро, каже ми он, идем да служим службу, а чим је свршим доручковаћете с нама“. Требало је дакле ићи у цркву а то није била мала неприлика за мене који нисам знао чинити приклоњење и друго што је прописано калуђерици. Срећа моја те до мене беше стара служавка свештеникова; све сам на њу гледао и што она уради и ја сам чинио. Служба се сврши, седосмо за сто и питања почеше. Кажем овим честитим људима да сам пошао у Рен да издржим епитимију. Поп не рече ништа али клисар навали на мене да му кажем зашто сам тако кажњен. „Зато, рекох му, што сам била љубопитљива“. Он то схвати као прекор и прекиде тај разговор. Мој положај поред свега био је доста тежак, нисам смео јести да не би ми опазили велики апетит, а опет говорио сам врло често место *господине оца, мој драги брате*, тако да би ме ова расејаност издала да нисам скратио доручак. Зато време нашао сам био начин да се обавестим о местима куда идем и, пошто ме је поп благословио и обећао да ће ме се и у молитвама сетити, пођем на пут већ навикнут на ново одело.

На путу сам срео мало света; Револуциски ратови беху опустили ову несрећну земљу, и пролазио сам кроз села где није остала ниједна кућа. У ноћ стигнем у један заселак од неколико кућа, закуцам на вратима једне кровинаре. Нека старија жена отвори ми и уведе ме у једну доста велику собу али која нечистошћом није уступала кућерцима и Галицији и Астурији¹⁾. Породица се састојала из оца, матере, једног младића и двеју девојака, једна од петнаест а друга од седамнаест година. Кад сам ушао месили су колаче од хелде и сви се беху окупили око фуруне и њихови ликови осветљени, као код Рембранта, светлошћу из пећи, давали су једну слику која би и сликара задовољила, али ја нисам имао

ни мало времена да уживам у томе и потражим одмах да штогод једем. Из поштовања, које је изазивало моје одело, дадох мени прве колаче и ја их прогутам и не обзирајући се што су били врући, те ми нешца изгореше. Доцније сам седао за богате трпезе, служили су ме најлепшим вином, најделикатнијим и најређим јелима, али никада нисам могао заборавити колаче овога сељака.

Вечера се сврши; помоли смо се богу заједнички. Отац и мати задремаше брзо уморни од дневног рада, а и ја изразим жељу да се повучем. „Ми немамо засебну постељу за вас“, рече домаћин, који зато што је био морнар говораше досга добро француски, „спаваћете са мојим ћеркама“.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I

Суд општине града Ђуприје, службеним актом својим пита:

„У закону о таксама од 20. марта 1911. год. а под ТБр. 333. I „Опште таксе“ стоји: „За све писмене и протоколарне претставке или молбе, по којима општински суд не издаје нарочито писмено решење“ — наплаћиваће општин. суд 0-20 дин.“

Моли се уредништво за објашњење: хоће ли и смеју ли општински судови да ову таксу наплаћују и за представке, које говоре о крађи као и о уништају пољских усева, пошто се кривице и све представке овакових врста извиђају и ислеђују по званичној дужности?“

— На ово питање одговарамо:

Истина, у одељку Л., који говори о наплати такса код општинских власти нису постављена никаква правила ни начела, па ништа није речено ни о случајевима, који су истакнути у предњем питању.

Али се отуда не може и не сме извести закључак у корист општина, јер принципи, постављени у општем делу закона о таксама, морају важити и важе и за таксе код општинских власти.

Тако, поред осталог важе прописи чл. 5. и 6. као и сви остали, па и извесне напомене из посебног дела — тарифе.

И како се код тачке 82. тарифе, поставља правило, да ће се таксе код иступа, који се извиђају по званичној дужности, наплаћивати по осуди, то се и општински судови морају држати овога правила и вршити све извиђаје, који се казне по званичној дужности, без икакве таксе унапред, и таксу стављати на терет кривој страни самом пресудом или решењем.

Према томе и све доставе и претставке, учињене по оваквим делима, узимаће се у поступак без плаћене таксе.

II

Суд општине уровичке, актом својим Бр. 5052, пита:

„Суд општине уровичке, по распореду Бр „6“ за ову 1911. годину, задужен је порезом са 727-68 дин. и то на земљиште плаћа 115-01 дин. на кафане и гостионице 109-60 дин. а на дућане 4-80 дин.“

Пошто ова општина до данас није плаћала ову порезу општинску разрезом утринског пореза на стоку, већ је исту плаћала разрезом приреза с главе на главу према непокретној порези, то суд учтиво моли за обавештење:

1. Да ли ће се утринска пореза — то јест целокупна општинска пореза у 727-68 исплатити и разрезати на сопственике стоке да исти плате, или ће се на њих распоредити порез на земљиште колико долази, или на целокупну порезу?

2. Ако сопственици стоке само плаћају утринску порезу, онда којим путем и начином ће суд наплатити порезу колико припада на гостионице и дућане, јер по чл. 12 закона пореског то није предвиђено нити обавештено.

— На ово питање одговарамо:

Онај порез са прирезама, којим се општине задужују чисто на утрину, наплаћује се од оних, који своју стоку пасу на општинским утринама и јавним испустима.

Према томе, овај се порез не уноси у буџет, нити се плаћа из буџетских прихода.

Што се тиче осталог пореза, који се плаћа на општинска имања, као: дућане, кафане, њиве итд. он се сваке године уноси у буџет као издатак, и плаћа из буџетских прихода, управо он пада на терет свију оних, који су чланови општине и задужени порезом по распоредима.

Нека, дакле, суд издвоји онај порез од 115-01 дин., и пошто прорачуна и прирезу, нека то распореди на сопственике стоке који своју стоку пасу на општинским утринама, и од њих га наплати.

За остали порез нека унесе у буџет потребну суму као расход, ако то до сада није учињено.

Ако пореска власт неће да чека да се наплата изврши тек онда, кад се ово буџетом регулише, онда нека суд из овогодишњих општинских прихода плати колико треба, па ће друге неисплаћене издатке показати у буџету за наступајућу годину и исплатити их по буџету.

III

Суд општине пепелевачке, актом својим Бр. 1962, пита:

„Приликом састава буџета општ. прихода и расхода за ову 1911 год. општински одбор није хтео одобрити „хонорар“ општ. поштару према чл. 35 правила о општ. поштама.“

При спровођу буџета надзорној власти, суд је скренуо пажњу, да надзорна власт, то сама стави. Но, средња власт вратила је суду овоме буџет с наређењем да суд овај унесе плату општ. поштару у одговарајућу рубрику која није попуњена.

Суд, налазећи да нема права да ову рубрику (на плату општ. поштару) попуни, већ да је то надлежна надзорна

¹⁾ Шпанске покрајине.

власт, а пошто ни општ. одбор исту није хтео одобрити — суд је понова вратио овај буџет среској власти те да ова то сама учини.

Среска власт добивши буџет одмах га је спровела окр. одбору, и пошто је припрез прелазно 50%, то је исти послат на одобрење г. Министру, а кога је и г. Министар Фин. вратио у свему одобрен онако како га је општ. одбор одобрио.

По како је плата општ. поштара за време од 1. јануара до 31. августа т. г. у 96. динара издата, који је и дужност општ. поштара отправљао, то се моли уредништво, да изнесе своје обавештење у првом наред. броју „Полиц. Гласника“: шта ће суд у овом случају радити и како може поступити, те да рачунополагач не дође до одговорности!“

— На ово питање одговарамо:

Кад је среска власт учинила своје примедбе на буџет у смислу чл. 132. закона о општинама па се прско тога при одобравању буџета прешло ћутке, онда значи да та позиција није примљена.

Према томе, ако се без ње не могу обављати послови општинског поштара, нека суд учини нов предлог за накнадно одобрење у смислу чл. 10. закона о окружним среским и општинским буџетима.

Што се тиче издатка у 96 динара, учињеног до дана пријема одобреног буџета, он није незаконито учињен ако је та сума била предвиђена у буџету за 1910 г., пошто тај буџет по чл. 6. поменутог закона важи све до дана одобравања, односно пријема новог буџета.

Ако, пак, ова сумња није била предвиђена ни прошлогодишњим буџетом, онда и за њу треба тражити накнадно одобрење у смислу чл. 10., иначе пада на терет рачунополагача и наредбодавца.

ОДЛУКЕ ДРЖАВНОГ САВЕТА И КАСАЦИОНОГ СУДА

Одлука опште седнице Касаационог суда од 19. септембра 1911 № 11260.

Лажна изјава извесног лица дата пред судом па поречена, пре него што је од суда оверена, представља дело из § 149. I. одељак у вези са § 41. и 44. крив. законика, а не дело из § 359. I. одељ. кривич. законика.

Шабачком првост. суду био је оптужен. О. Б. за то што је на дан 12. Марта 1911. год. дошао у првостепени суд под именом И. В., и као такав дао на протоколу № 11158 изјаву да одустаје од жалбе на пресуду суда општине деспинске од 3. фебруара 1911. год. № 386, која је изречена у спору И. В. са њиме О. Б.

Но када је истога дана примећено и он ухваћен, да је његова изјава у погледу имена и презимена лажна т. ј. да је пред судом горњег дана био и дао поменуто изјаву не И. В. већ сам О. Б. коме је у интересу било да одустане од жалбе да пресуда постане извршном, исти О. на том истом протоколу признао је да се не зове И. но О. и да је одустанак од жалбе учинио на основу усменог овлашћења И. што му И. није потврдио.

Првостепени шабач. суд је нашао, да у оваквој радњи оптуженога постоји дело из I. одељка § 149. кривичног законика у покушају, и пресудом својом од 27. априла 1911. г. № 17995, оптуженог осудио на две године робије.

Ову пресуду првостеп. шабачког суда одобрио је и Апелациони Суд пресудом својом од 11. јула 1911. № 3492.

Но по жалби државног тужиоца и бранилаца оптуженог, Касаациони Суд примедбама својим од 16. августа 1911 г. № 10176, поништио је пресуду Апелационог Суда са разлога:

Кад се из протокола саслушања оптуженог О. у акту № 11158 види, да је он своју изјаву, којом се суду представио као И. В., порекао пре него што је она од стране суда оверена, објаснивши да он није оно лице—И.—за које се био представио, онда је суд био дужан да с обзиром и на ово цени, да ли у такој његовој радњи може постојати представљено дело из § 149 I. одељ. кривичног законика. Ово зато, што се по поменутоме законском пропису, за постојање овога дела тражи, да то неистинито представљање буде одостоворено, што овде није случај, јер је оптужени свој исказ исправио, пре но што је од стране суда оверен.

Према оваком стању ствари суд ће бити дужан да цени: да ли у радњи оптуженога О., не стоји друго које казнимо дело, а нарочито дело из § 359. I. одељ. кривичног законика“.

Апелациони Суд није примио примедбе I. одељења Касаационог Суда, већ је дао следеће противразлоге:

„Стоји навод у примедбама Касаационог суда, да је оптужени своју лажну изјаву на протоколу № 11158 порекао у накнадном саслушању на истом протоколу, пре него је прва његова лажна изјава оверена од стране суда. Али да би се дала правилна квалификација овога дела треба имати на уму да је и ово само порицање и ако пре оверења неистинито представљене ствари у првом саслушању оптуженог О., учињено тек и кад је ухваћен у лажном представљању свога имена“.

„Из његовог првог саслушања на протоколу № 11958 види се, да је се он неистинито представио суду као И. В. његов парничар у спору који су имали код суда општине деспинске и као такав изјавио да одустаје од своје жалбе, коју је изјавио на пресуду општинског суда. Та његова изјава стављена је у потпуности и на судски протокол. Остало је само још да идентичност његову потврде два сведока. Приведени сведоци због сумњивости то нису хтели учинити као што то они сведоче. Оптужени О. и даље остаје при томе да је он И. В. и тражи сведоке познаваоце. У ходнику судском на питање судског писара сведока М. Ј. Н. као што се то види из исљеђења оптужени је О. изјавио да га познаје и адвокат Д. П. И. тек кад је адвокат П. на против казао да се оптужени зове О. Б., одведен пред председником суда оптужени је О. пристао на накнадну изјаву

да се не зове И. О. већ О. Б. и на тај начин порекне своју прву неистиниту изјаву“.

„Из овога таког догађаја утврђеног исљеђењем, којим се дошло до признања, види се да је ово порицање оптуженога О. последица околности које су га обелоданиле независно од њега и да је О. под њиховим утицајем пристао да и сам то призна — § 41 кривич. законика.

Према оваком стању ствари, сама та околност, на коју инсистирају примедбе Касаационог Суда, што је оптужени своју прву неистиниту изјаву порекао пре него што је она била оверена од стране суда, чини само да у радњи оптуженога не може стојати свршено дело из I. одељка § 149. кривичног законика већ је остало у покушају, али никако не може дати овој радњи вид другог каквог кривичног дела па ни иступа из § 395. I. одељка кривичног законика, па које су дело примедбе Касаационог Суда скренуле пажњу Апелационом Суду.

„Апелациони Суд налази, да у инкриминисаној радњи оптуженог Б. не може бити дело из § 359 I. одељка кривич. законика, јер по овом закону казне се неистините преставке власти, које су индиферентне за чија права и правне одношаје, већ имају саме за циљ да заведу власт у тачном и правилном вршењу своје дужности. Међу тим инкриминисана изјава оптуженог имала је за циљ да прибави оптуженом материјалну корист—поништавањем жалбе његовог парничара И. да одржи у свази оптужбену пресуду општинског суда, која је изречена у његову корист. Оваква радња има све карактерне знаке дела из § 149. кривичног законика како је Апелациони Суд својом пресудом узео, и само за ово дело оптужени треба и има да одговара“.

Касаациони Суд је у својој општој седници нашао да су ови противразлози Апелационог Суда и његова пресуда на закону основани, а да примедбе I. одељења Касац. Суда не стоје и за то је помен. пресуду Апелационог Суда огласио за снажну.

Мишљење опште седнице Касаационог Суда од 19. септембра 1911. г. № 11719

Касаациони Суд, проучивши у својој општој седници питање, постављено му у писму господина Министра од 17. септембра 1911. год. № 14074 о томе, да ли се кривице из чл. 153. закона о радњама, имају третирати као преступна или иступна дела, и колика се такса има плаћати по жалбама изјављеним првостепеним судовима, на основу чл. 16 тач. 2. закона о своме устројству има част поднети овај свој одговор:

Закон о радњама има за задатак: да регулише јавно—правне одношаје трговачких, индустријских и земаљских радња према државној власти. Према томе све оне мере, које је законодавна власт предвидела у томе закону ради његове правилне примене имају крајњи циљ да заштите интересе трговине, индустрије и заната, па зато и вређање тих интереса од стране појединаца нема карактер по-

вреде основног правног поретка, који штити општи казни законик, већ на против, има карактер вређања полицијских мера установљених ради заштите специјалних интереса државе као целине.

Услед тога је централна државна власт примену већине наређења овог закона и поверила полицијској као управној власти.

На тај начин јасно је: да и ако наређење чл. 153. закона о радњама предвиђа новчане казне, које по својој висини одговарају новчаним казнама, којима се, по општем казненом законнику, кажњавају преступна дела, ипак се кривце кажњиве по томе законском наређењу не могу сматрати као аналоге преступним кривцима из општег казног законика.

На против, оне по карактеру својем, а и по смеру, који се хоће њиховим кажњавањем да постигне, више одговарају оним кривцима које предвиђа општи казни законик у одељку који о истујима говори (в. главу 40, 41, 43 и § 395 глава 44.); па с тога Касацциони Суд налази: да се на жалбе изјављене против пресуда полицијских власти, изречених по закону о радњама, имају аналого применити она законска наређења, која важе за истујна дела, како у погледу поступка тако и у погледу такса.

М. Л. Р.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОТЕРЕ

Лиза Маркус, служавка, из Митровице, чију слику износимо, извршила је опасну крађу своје газди Др. Владимиру Чобанчићу, и однела 300 круна у повцу.

Она је стара 19—20 година, висока стаса и у опште приномаста; глас јој је слаб и потмуо, очи мале, нос малог, те изгледа цлосната лица.

По извештајима аустро-угарских власти, Лиза је прешла у Србију и сада служи негде у Београду, или којој вароши у унутрашњости.

Пронађену треба притворити и извести Управу града Београда, с позивом на акт Бр. 36307.

Риста Ђржан, из Дубочке у срезу млавском, осуђеник пожаревачког казног завода, чију слику износимо, побегао је из завода.

Он је стар 17 година, висок 163 см., очију жутих, косе црне. Од особених знакова има:

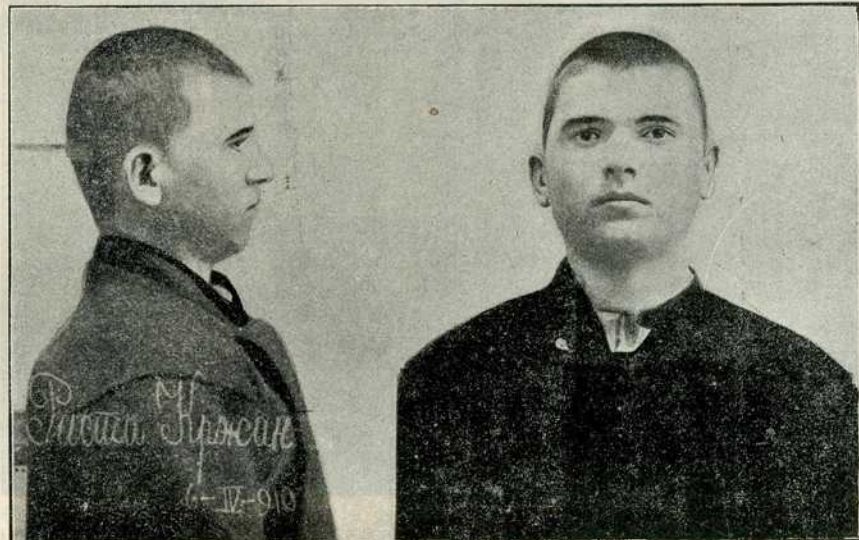
личине кукурузног зрна за 16 см. испод седмог обртња и за 2 см. у лево од кичме.

Денеша начелника ср. тимочког Бр. 11127.

Стојадин Радосављевић, земљоделац, из Стопање, има да одговара код начелника среза третеничког за противстајање власти, али се налази у бегству.

Он је стар 24 године, средњег раста, сувоњав, косе и очију црних, бркова малих, у одећу сукненом.

Акт начелника ср. третеничког Бр. 16884.

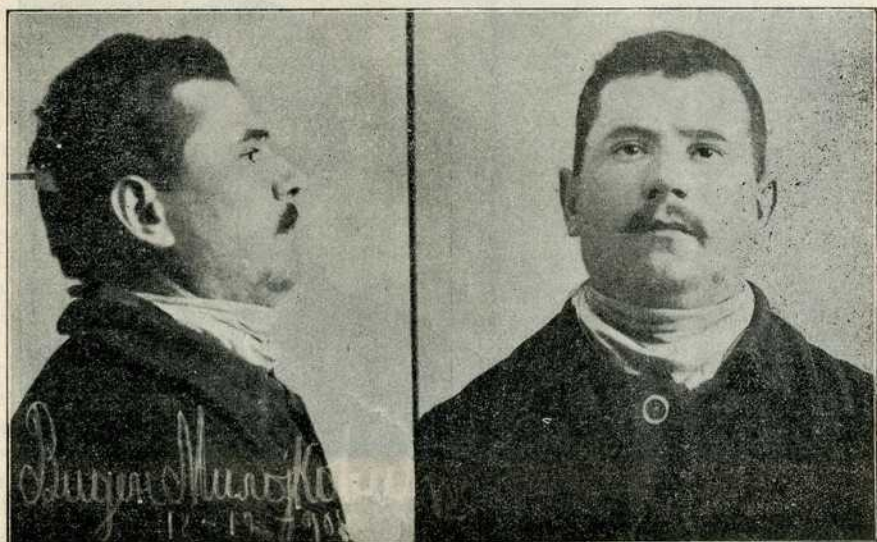
а) белегу од посекотине неправилног облика, величине 1.5/1 см. за 6 см. изнад трагуса левог уха; б) брадавицу маљаву, величине житног зрна за 2 см. испод и испред лоба левог уха; и в) младеж величине житног зрна од 1.4 см. испод 7 с. и за 6 см. у лево од кичме.

Акт Управе Пожаревачког Казног Завода Бр. 3059.

Виден Милојковић, из Дреновца, среза тимочког, чију слику износимо, извршио је

Петар Павловић, осуђеник београдског казног завода, чију слику износимо на идућој страни, побегао је 5. ов. м. са рада у Добричеву. Он је стар 64 године, средњег раста, сувоњав, проседих бркова и косе, крупних угаситих очију, црних обрва, дугачких и густих, а испод средине леве обрве има једну брадавицу у величини кукурузног зрна. Слика му је из прошле године.

Акт Београдског Казног Завода Бр. 5781.

опасну крађу и побегао. Стар је 29 година, средњег раста, очију угасито жуто зелених, косе плаве; од особених знакова има: а) младеж маљав величине сочива за 4 см. испод и десно од левог угла уста; б) младеж величине просног зрна за 1 см. у лево од леве поздрве; в) младеж величине просног зрна за 0.5 см. испод спољњег угла десног ока; г) младеж ве-

Препоручује се полицијским и општинским властима, да за овим побеглим лицима учине најживљу потеру, и у случају проналаска стражарно их унуте властима које су потернице издале, с позивом на означене бројеве акта или денеше.

ПОЗИВ

Вуксан Радовановић, из Свињиншта, бив. робијаш, чија се слика износи, 25. ов. месеца убио је из брзометне пушке у општинској судници општине Пива-куласке Милорада Тимотијевића, деловођу; Радована Мисића, писара и Никодија Момчиловића, чувара државних шума, па је по извршењу ових дела побегао, одметнувши се од власти у намери да и даље врши

вазним делма, а та његова намера документована је тиме, што је 24. ов. месеца на гувну у близини своје куће убио из пушке и Грују Гвозденовића онд.

Вуксан је стар око 26 год. омале, дуга лица, косе и очију црних, бркова малих црних и танких, брија се, оштра погледа, а говора хитра.

На основи чл. 9. закона о јавној безбедности, начелство округа топличкога позива Вуксана да се у року за 20 дана, од дана

када овај оглас изађе у «Српским Повинама» пријави најближој полиц. власти или најближем првостепеном суду. Ако се Вуксан не одазове овоме позиву, начелство ће са њиме поступити по чл. 10. зак. о јавној безбедности и огласити га за хајдука.

Из канцеларије начелства округа топличког 30. септембра 1911. год. Бр. 8011.

ЌРАЋЕ СТОКЕ

Обраду Маринковићу, Циганину, из Наупара, украдена је крава на панађуру јагодинском. Крава је матора 9 година, длаке плаве, без роваша.

Депеша комесара панађура Бр. 12.

Благоју Ашковићу, из Бањана, коју између 28. и 29. пр. месеца, украдена је кобила, ма-

тора 16 година, длаке доратасте, жиг положено «Т», по ребрима бела од колана.

Депеша начелника среза пожаревачког Бр. 16565.

Василију Симићу, из Грабовнице, украдена је кобила длаке алатасте, цветаста, матора 8 година, а Миласаву Милановићу, из Стењевца, коњ матор 3 године, цветаст, п'таст у две ноге, пастув.

Депеша начелника среза деснотвачког Бр. 15887.

Обраћа се најпма свима полицијским и општинским властима на ове покраје.

ОБЈАВА

Решењем Ћуријског првостепеног суда од 5. јула ове год. Бр. 23640, стављен је под по-

ротни суд и у притвор и Јован Тетковић, раденик из Црне Горе, за дело разбојништва са убијством над Јованом Ђоновићем, радеником из Црне Горе, које је извршено зиме у почетку ове године.

На основу §§ 312 и 313. кривич. пост. Иследни судија Ћуриј. првостепеног суда моли све полицијске власти да најенергичније траже оптуженог Јована Тетковића, из Црне Горе, и у случају проналаска, да се Јован спроведе Ћуријском првостепеном суду ради суђења.

Оптужени Јован родом је из Пипера у Црпој Гори, стар око 30 година, раста средњег, у лицу плав, бркова жутих, брија се, а у одељу је био црном грађанском.

Начелник среза парафинског телеграмом од 2. новембра ове године Бр. 2740 извршио је потерницу за осумњиченим Јованом.

Од иследног судије Ћуријског прв. суда 1. октобра 1911. год. Бр. 35.734 у Ћурији.

ТРАЖИСЕ

Цветан Павловић, асурџија, из Београда, отишао је пре три месеца од своје куће, и до данас се није вратио ни јављао.

Он је стар 36 година, средњег раста и у опште плав. Ради лакшег проналаска износимо му и слику.

Акт Управе града Београда Бр. 32091.

УХВАЋЕН

Драгутин Протић, трговачки помоћник, чију смо слику изнели у бр. 36. листа, ухваћен је и спроведен начелству подринском.